

Przepisy ustawy o IPN o negacji zbrodni banderowców

23 listopada 2022

Przepisy ustawy IPN z 1998 r., które na mocy głównie art. 1 ust. 1, art. 2a oraz art. 3 i 55 tej ustawy – jak poniżej – zakazują zaprzeczania zbrodniom ukraińskich formacji (z lat 1925-1950) kolaborujących z III Rzeszą pod karą grzywny lub pozbawienia wolności do lat trzech (zapis dotyczący „ukraińskich nacjonalistów” uchylony przez TK, ale w pozostałym zakresie przepisy te nadal obowiązują).

Według dostępnej wiedzy – m.in. organizacja OUN przynajmniej przez pewien czas kolaborowała z III Rzeszą. Przestępstwo to (z art. 55) ma być ścigane z urzędu, co nie zmienia faktu, że o możliwości jego popełnienia można poinformować/zawiadomić odpowiednie organy IPN.

Poniższy tekst ustawy jest dostępny także na stronie – Sejm.gov.pl.

Stan prawny aktualny na dzień 23.11.2022 r.

Dz.U.2021.0.177 t.j. – Ustawa z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Art. 1. Zakres regulacji ustawy. Ustawa reguluje: 1) ewidencjonowanie, gromadzenie, przechowywanie, opracowywanie, zabezpieczenie, udostępnianie i publikowanie dokumentów organów bezpieczeństwa państwa, wytworzonych oraz gromadzonych od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r., a także organów bezpieczeństwa Trzeciej Rzeszy Niemieckiej i Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, dotyczących: a) popełnionych na osobach narodowości polskiej lub obywatelach

polских innych narodowości w okresie od dnia 8 listopada 1917 r. do dnia 31 lipca 1990 r.: (...) zbrodni ukraińskich nacjonalistów i członków ukraińskich formacji kolaborujących z Trzecią Rzeszą Niemiecką; innych przestępstw stanowiących zbrodnie przeciwko pokojowi, ludzkości lub zbrodnie wojenne.

Art. 2a. Pojęcie zbrodni ukraińskich nacjonalistów i członków ukraińskich formacji kolaborujących z Trzecią Rzeszą Niemiecką. Zbrodniami ukraińskich nacjonalistów i członków ukraińskich formacji kolaborujących z Trzecią Rzeszą Niemiecką, w rozumieniu ustawy, są czyny popełnione przez ukraińskich nacjonalistów w latach 1925–1950, polegające na stosowaniu przemocy, terroru lub innych form naruszania praw człowieka wobec jednostek lub grup ludności. Zbrodnią ukraińskich nacjonalistów i członków ukraińskich formacji kolaborujących z Trzecią Rzeszą Niemiecką jest również udział w eksterminacji ludności żydowskiej oraz ludobójstwie na obywatelach II Rzeczypospolitej na terenach Wołynia i Małopolski Wschodniej.

Art. 2a pojęcie zbrodni ukraińskich nacjonalistów i członków ukraińskich formacji kolaborujących z Trzecią Rzeszą Niemiecką – w części obejmującej wyrazy: „ukraińskich nacjonalistów i” oraz „przez ukraińskich nacjonalistów” w zdaniu pierwszym oraz w części obejmującej wyrazy: „ukraińskich nacjonalistów i” oraz „i Małopolski Wschodniej” w zdaniu drugim – został uznany za niezgodny z Konstytucją RP wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 stycznia 2019 r. (sygn. akt K 1/18) i z dniem 23 stycznia 2019 r. utracił moc w tym zakresie (Dz. U. z 2019 r. poz. 131).

Art. 3. Ustawowe pojęcie zbrodni przeciwko ludzkości. Zbrodniami przeciwko ludzkości są w szczególności zbrodnie ludobójstwa w rozumieniu Konwencji w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa, przyjętej w dniu 9 grudnia 1948 r. (Dz. U. z 1952 r. poz. 9, 10 i 213 oraz z 1998 r. poz. 177), a także inne poważne prześladowania z powodu przynależności osób prześladowanych do określonej grupy

narodowościowej, politycznej, społecznej, rasowej lub religijnej, jeżeli były dokonywane przez funkcjonariuszy publicznych albo przez nich inspirowane lub tolerowane

Art. 55. Przepis karny. Kto publicznie i wbrew faktom zaprzecza zbrodniom, o których mowa w art. 1 zakres regulacji ustawy pkt 1, podlega grzywnie lub karze pozbawienia wolności do lat 3. Wyrok podawany jest do publicznej wiadomości.

Autorstwo: Anna Kowalska

Źródło: WolneMedia.net